

Ο χαρισματώχος Γέροντας Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης (Αρχιεπίσκοπος Κινσάσα και Έξαρχος Κεντρίας Αφρικής, Νικηφόρος Μικραγιαννανίτης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=178212>]

Ο Γέροντας για μια περίοδο όταν έβγαινε στη Θεσσαλονίκη, έμενε στο πατρικό μου σπίτι και εκεί τον επεριποιείτο η αείμνηστη μητέρα μου. Πολλές φορές, μου έλεγε η μητέρα μου, αλλά και άλλοι επισκέπτες, ότι ευωδιάζει το δωμάτιο του Γέροντα. Την ευωδία αυτή την είχα νοιώσει και εγώ και άλλα μέλη της οικογενείας μας και μάλιστα ακόμη και στα ρούχα τα οποία έδινε για να πλυθούνε.

Θυμάμαι μια άλλη μέρα, ήταν μεσημέρι και είχε στρωθεί το τραπέζι. Ο Γέροντας αργούσε να κατέβει στο τραπέζι. Με έστειλε τότε ο αείμνηστος πατήρ Διονύσιος, ο Πνευματικός μας να πάω να τον φωνάξω. Ανεβαίνοντας τις σκάλες φώναζα, «Γέροντα, Γέροντα», δεν απαντούσε. «Γέροντα έλα για φαγητό». Τίποτα. Πάω στο γραφείο του, δεν τον βλέπω. Πάω στο δωμάτιό του έλειπε. Είχα δει ανοιχτή την μπαλκονόπορτα, βγαίνω έξω και τον βλέπω να είναι αφοσιωμένος στο κομποσχοίνι του. Φωνάζω πάλι, δεν με άκουγε. Τότε τον κούνησα και σαν να είχε έλθει από άλλο κόσμο -και πράγματι ήταν σε άλλο κόσμο- ταραχτήκε και τότε ένοιωσα τη μεγαλύτερη ένοχή που έχω νοιώσει στη ζωή μου.

Μια άλλη φορά πάλι, ήταν απόγευμα, και ήταν πάλι η ώρα του φαγητού και αργούσε να κατέβει. Μ' έστειλε πάλι ο π. Διονύσιος, να πάω να τον φωνάξω. Ήταν στο γραφείο του και έγραφε. Φώναξα, ξαναφώναξα, μπήκα μέσα και 'κείνη την ώρα ταραχτήκε και μου λέει: «Αχ τί μ' έκανες! Τώρα ήταν εδώ πέρα ο Άγιος Δημήτριος και έγραφα». Πάλι ένοιωσα αρκετά ένοχος που τον σταμάτησα από αυτή την ουράνια οπτασία. Αλλά εκείνο που μας συγκινούσε πολύ, ήταν η ταπείνωσή του. Όταν ένοιωθε ότι κάτι μπορεί να είχαμε σκεφθεί ή νόμιζε ότι μας είχε στενοχωρέσει, ερχόταν εκεί που βρισκόμασταν και έβαζε μετάνοια και μας ζητούσε συγγνώμη. Μια φορά ήμουν στο εργαστήριο του Κελλιού και εκεί που καθόμουν, βλέπω τον Γέροντα να έρχεται να μου βάζει μετάνοια. «Γέροντα, του λέω, τί έγινε; τί έπαθες;». «Αχ παιδί μου, μήπως δεν πρόσεξα και σε σκανδάλισα, συγχώρεσέ με, μήπως πέρασε κάποιος λογισμός και σε σκανδάλισα».

Λόγω της υπηρεσίας μου στην Αθωνιάδα και της διακονίας μου εκεί, με την πολλή δουλειά που είχαμε εκεί πέρα, οι Ακολουθίες ήταν, φυσικά, μικρότερες λόγω της Σχολής, δεν μπορούσα να κάνω πάντα όλο τον κανόνα μου. Δεν μπορούσα να ζω όπως όλοι οι άλλοι πατέρες, με τις αγρυπνίες τους, με τις πλήρεις Ακολουθίες τους και πάντα είχα το παράπονο και πήγαινα και του το έλεγα. Η απάντησή του ήταν: «Παιδί μου νά 'χεις πάντα τον νου σου στον Θεό, ό,τι κάνεις, όπου βρίσκεσαι νά 'χεις στον νου σου τον Θεό, κάνε κάτι, αν δεν μπορείς να το κάνεις όλο κάνε λίγο, αλλά μην αφήνεις ούτε μια μέρα χωρίς να κάνεις κάτι».

Μια φορά άκουσα που διηγούνται σ' ένα Μοναχό ο οποίος είχε έλθει να τον επισκεφθεί για μια περίπτωση. Του έλεγε για να μπορέσει να τον στηρίξει, ότι είδε σε όραμα έναν ασκητή που ζούσε εκεί στα Καρούλια ενάρετα, τον οποίο γνώριζε και ο οποίος έχει μεγάλο όνομα, δεν αναφέρω το όνομά του τώρα, και είχε κοιμηθεί. Τον είδα σαν σε οπτασία να είναι πολύ στενοχωρημένος και να μου λέει: «Αχ γερο-Γεράσιμε, εδώ στον θρόνο του Θεού μεγαλύτερη αξία έχουν αυτοί που κάνουν υπακοή σε Γέροντα από μας πού ασκητέψαμε μέσα σε σπηλιές. Μακάρι να ήμουν και εγώ σε υπακοή Γέροντα».

Όταν ο Γέροντας μιλούσε για την Κωνσταντινούπολη, για την Αγιά Σοφιά, τον έβλεπες να δακρύζει, να διηγείται με πάθος, και πάντα δάκρυα έβγαιναν από τα μάτια του. Ήμασταν μια φορά στη Στρατονίκη. Τότε δεν είχε κτιστεί ακόμη ο Άγιος Μητροφάνης. Ήμασταν στον Άγιο Νικόλαο και ήταν εκεί ο Ιερέυς π. Θεόδωρος, ο οποίος αγαπούσε πολύ τον Γέροντα. Δεν είχε γίνει, ακόμη, η Ακολουθία για τον Άγιο Μητροφάνη που έγινε μετέπειτα, η οποία αναφέρεται στη Στρατονίκη όπου εκεί ιεραποστολικά διακόνησε ο Άγιος Μητροφάνης. Ο π. Θεόδωρος του λέει: «Γέροντα, όλο θα λέμε το τροπάριο που λέτε στο Άγιον Όρος; Δεν μπορείτε να μας κάνετε ένα τροπάριο για εδώ, που να αναφέρεται στη Στρατονίκη και για το θαύμα το οποίο έκανε ο Άγιος Μητροφάνης εδώ;». Και ο Γέροντας του λέει, «φέρε μου ένα χαρτάκι». Του έδωσε ένα χαρτί, έκανε τον σταυρό του και αμέσως άρχισε να γράφει το Απολυτίκιο του Αγίου. Όλοι εντυπωσιαστήκανε, το πόσο η χάρις του Θεού τον επεσκίασε και έγραψε ένα θαυμάσιο Απολυτίκιο.

(συνεχίζεται)